



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 4408/2020**  
**08.10.2020. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Марко Рајаковић и Гордана Главоњић, адвокати из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ А.Д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1099/19 од 07.07.2020. године, у седници одржаној 08.10.2020. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1099/19 од 07.07.2020. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1099/19 од 07.07.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Ужицу П 941/19 од 10.10.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле према туженој и утврђено да је апсолутно ништава одредба Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом број .. од 29.06.2011. године из члана 6. став 1. која гласи: „Корисник кредита се обавезује да пре пуштања кредита у коришћење, а на основу Одлуке о тарифама накнаде банке, плати банци једнократну накнаду у висини од 1,00 % од износа одобреног кредита из члана 1. овог уговора“. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци на име стицања без основа плати износ од 2.099,52 динара са законском затезном каматом од 30.06.2011. године, према Закону о висини стопе затезне камате до 24.12.2012.године, а од 25.12.2012. године према Закону о затезној камати, до коначне исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка плати износ од 17.300,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 1099/19 од 07.07.2020. године, првим ставом изреке, жалба тужене је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Ужицу П 941/19 од 10.10.2019. године је потврђена. Другим ставом изреке, одбијен је захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиле као корисника кредита, наплати трошкове пуштања кредита у коришћење у висини од 2.099,52 динара (1,00% од износа одобреног кредита) и обавезана је тужена да тужилји исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови пуштања кредита у коришћење у висини од 2.099,52 динара (1,00 % од износа одобреног кредита) који је тужилји наплаћен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 30.05.2019. године, а вредност предмета спора у овој парници је износ од 2.099,52 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија  
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправака  
управитељ писарнице  
Марина Антонић**